

Homilija Svetog Oca – Prijevod na hrvatski jezik

Homilija Svetog Oca

Draga braćo kardinali,
braćo u biskupstvu i svećeništvu,
poštovane vlasti i članovi diplomatskog zbora,
braćo i sestre!

Pozdravljam sve vas srcem ispunjenim zahvalnošću, na početku službe koja mi je povjerena. Sveti Augustin je napisao: "Za sebe si nas stvorio, [Gospodine,] i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi" (Ispovijesti, 1, 1.1).

U ovim posljednjim danima živjeli smo posebno intenzivno vrijeme. Smrt pape Franje ispunila je naša srca tugom i, u tim teškim trenucima, osjećali smo se poput onih mnoštava za koje Evanđelje kaže da su bile "kao ovce bez pastira" (Mt 9,36). No upravo na dan Uskrsa primili smo njegov posljednji blagoslov i, u svjetlu Uskrsnuća, suočili smo se s ovim trenutkom u uvjerenju da Gospodin nikada ne napušta svoj narod, da ga okuplja kada je raspršen i "ga čuva kao pastir svoje stado" (Jr 31,10).

U ovom duhu vjere, Kardinalski zbor se okupio na Konklavu; dolazeći iz različitih životnih priča i puteva, stavili smo u Božje ruke želju da izaberemo novog Petrova nasljednika, rimskog biskupa, pastira sposobnog čuvati bogatu baštinu kršćanske vjere, a istovremeno imati pogled uprt u daljinu, da bi odgovorio na današnja pitanja, nemire i izazove. Uz vašu molitvenu podršku, osjetili smo djelovanje Duha Svetoga, koji je znao uskladiti različite glazbene instrumente, učinivši da žice naših srdaca zazvuče u jedinstvenoj melodiji.

Izabran sam bez ikakve zasluge i, sa strahom i drhtajem, dolazim k vama kao brat koji želi biti sluga vaše vjere i vaše radosti, hodajući s vama putem Božje ljubavi, koja nas sve želi ujediniti u jednu obitelj.

Ljubav i jedinstvo: to su dvije dimenzije poslanja koje je Isus povjerio Petru.

To nam prenosi odlomak iz Evanđelja, koji nas vodi na obale Tiberijadskog jezera, istog onog na kojem je Isus započeo poslanje primljeno od Oca: "loviti" čovječanstvo kako bi ga spasio iz voda zla i smrti. Prolazeći obalom tog jezera, pozvao je Petra i ostale prve učenike da budu poput Njega "ribarima ljudi"; i sada, nakon uskrsnuća, upravo je na njima da nastave to poslanje, da uvijek iznova bacaju mrežu kako bi u vode svijeta uronili nadu Evanđelja, da plove morem života kako bi svi mogli pronaći zagrljaj Božji.

Kako Petar može izvršiti tu zadaću? Evanđelje nam kaže da je to moguće samo zato što je u vlastitom životu iskusio Božju beskrajnu i bezuvjetnu ljubav, čak i u trenutku neuspjeha i zatajenja. Zato, kada se Isus obraća Petru, Evanđelje koristi grčki glagol "agapao", koji se

odnosi na ljubav koju Bog ima prema nama, na Njegovo darivanje bez zadržke i kalkulacije, drugačije od glagola koji se koristi za Petrov odgovor, koji opisuje prijateljsku ljubav koju dijelimo među sobom.

Kada Isus pita Petra: "Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?" (Iv 21,16), odnosi se, dakle, na Očevu ljubav. Kao da mu Isus kaže: samo ako si upoznao i iskusio tu Božju ljubav koja nikada ne prestaje, moći ćeš pasti moje ovce; samo u ljubavi Boga Oca moći ćeš ljubiti svoju braću s "više", to jest darujući život za svoju braću.

Petru je, dakle, povjerena zadaća "više ljubiti" i darovati svoj život za stado. Petrova služba obilježena je upravo ovom žrtvenom ljubavlju, jer Crkva u Rimu predsjedava u ljubavi i njezin pravi autoritet je Kristova ljubav. Ne radi se nikada o osvajanjima silom, religioznom propagandom ili sredstvima moći, već se uvijek i jedino radi o ljubavi kao što je to činio Isus.

On – potvrđuje sam apostol Petar – "jest kamen koji vi graditelji odbaciste, a koji postade kamen zaglavni" (Dj 4,11). A ako je kamen Krist, Petar mora pasti stado ne popuštajući nikada napasti da bude usamljeni vođa ili poglavar iznad ostalih, postajući gospodar ljudi koji su mu povjereni (usp. 1Pt 5,3); naprotiv, od njega se traži da služi vjeri braće, hodeći zajedno s njima: svi smo mi, naime, "živo kamenje" (1Pt 2,5), po svom krštenju pozvani graditi Božju građevinu u bratskom zajedništvu, u skladu Duha, u suživotu različitosti. Kako kaže sveti Augustin: "Crkvu čine svi oni koji su u slozi s braćom i koji ljube bližnjega" (Govor 359, 9).

To, braćo i sestre, želim da bude naša prva velika želja: ujedinjena Crkva, znak jedinstva i zajedništva, koja postaje kvasac za pomireni svijet.

U ovom našem vremenu još uvijek vidimo previše nesloge, previše rana koje su uzrokovane mržnjom, nasiljem, predrasudama, strahom od različitosti, ekonomskim modelom koji iskorištava resurse Zemlje i marginalizira najsiriromašnije. A mi želimo biti, u tom tijestu, mali kvasac jedinstva, zajedništva, bratstva. Želimo svijetu reći, ponizno i radosno: gledajte u Krista! Približite mu se! Prihvatite njegovu Riječ koja rasvjetljuje i tješi! Poslušajte njegovu ponudu ljubavi kako biste postali njegova jedina obitelj: u jedinom Kristu smo jedno. I to je put kojim trebamo ići zajedno, među sobom, ali i s bratskim kršćanskim Crkvama, s onima koji slijede druge religijske putove, s onima koji gaje nemir u potrazi za Bogom, sa svim ženama i muškarcima dobre volje, kako bismo izgradili novi svijet u kojem vlada mir.

To je misionarski duh koji nas mora animirati, bez zatvaranja u naš mali krug i bez osjećaja nadmoćnosti nad svijetom; pozvani smo svima ponuditi Božju ljubav, kako bi se ostvarilo to jedinstvo koje ne ukida razlike, već vrednuje osobnu povijest svakoga i društvenu i vjersku kulturu svakog naroda.

Braćo, sestre, ovo je čas ljubavi! Ljubav Božja koja nas čini braćom i sestrama je srce Evanđelja i, zajedno s mojim prethodnikom Leonom XIII., danas se možemo upitati: ako bi

taj kriterij "prevladao u svijetu, ne bi li odmah nestali svi sukobi i ne bi li se možda vratio mir?" (enc. pismo Rerum novarum, 21).

Uz svjetlo i snagu Duha Svetoga, izgradimo Crkvu utemeljenu na Božjoj ljubavi i znak jedinstva, misionarsku Crkvu, koja otvara ruke svijetu, koja naviješta Riječ, koja se ne boji povijesti, i koja postaje kvasac sloge za čovječanstvo.

Zajedno, kao jedan narod, kao sva braća, hodimo u susret Bogu i ljubimo se međusobno.